

AUDIËNTIES

NEW DELHI

Januari 1991

***Lady Allan
Professor Guyatt
Mr. & Mrs. Jacob***

Vertaler S.M. Jaiswal

Dinsdag 8 januari

M.A. Deze boodschap komt van ons allemaal hier. Zelfs de kennis dat we de grote vreugde en genade gingen krijgen om in de aanwezigheid van Zijne Heiligheid te verkeren, heeft ons zo wakker gemaakt dat zelfs als we deze reis gemaakt hadden en dan gemerkt hadden dat Zijne Heiligheid ons niet kon ontmoeten, we nog steeds zo veel bereikt hadden en dankbaar zouden zijn. En nu danken we hem vanuit ons hart en brengen de dankbaarheid over van alle leden van onze Society voor de voortdurende hulp en inspiratie.

Z.H. Het is zeer hartverwarmend om te zien dat het werk in eenheid voortgaat en ik ben gelukkig dat u allen hier samen bent. Mijn zegeningen voor u allen om die eenheid te bewaren.

R.G. Zijne Heiligheid heeft Buddhi beschreven als een substantie die gedachten en verlangens doet oprijzen. Hoe moet men dit begrijpen? Doordrenkt de substantie van universele Buddhi (Samashti) de individuele Buddhi (Vyashti)? Bestaat Samashti uit universele lagen van verschillende substanties die in het klein door Vyashti omvat worden? Zijn de gemanifesteerde substanties de vijf elementen?

Z.H. Samashti Buddhi, het universele intellect, is zuiver en eenvoudig. Het stroomt gelijkmatig en voortdurend. Hoewel alles, en Buddhi ook omdat het onderdeel is van Prakriti, wordt geregeerd door de drie guna's van Sattva, Rajas en Tamas, bestaat het verenigd zonder enige manifestatie van verdeeldheid. De individuele Buddhi heeft begrenzings die opgelegd zijn door Samskar. Samskar is de essentie van iemand handelingen en wezen uit het verleden. In het algemeen zijn er drie fundamentele verdelingen in het individu, gebaseerd op de guna's. Als het individu Sattvisch is - daar zijn Samskar Sattvisch is - stemt hij zich gemakkelijk af op universele Buddhi vanwege de vrede, kalmte, doorzichtigheid en helderheid van zijn Buddhi. Het resultaat zal zijn dat hij scherpe aandacht en concentratie van geest en intellect toepast op elke activiteit die hij toevallig onderneemt.

Als het individu van nature Rajasisch is zal zijn geest meestal opgewonden zijn; deze toestand staat bekend als Vikshepa. In deze situatie is er voortdurende beweging die in onvolmaakte waarnemingen, opvattingen en redeneringen resulteren. Daarom kan zo iemand niets juist besluiten en dus blijft hij voortdurend van idee veranderen.

Het derde type is Tamasisch hetgeen dof en langzaam is en daarom zelfvoldaan wordt als een ontsnapping. Hij heeft ofwel alles verkeerd of gaat enkel voor de grote massa. Zijn intellect is vrij grof en bot. Dit niveau wordt Moodha genoemd - verward en dof.

De substantie van universele Buddhi is aldus zuiver, eenvoudig en verenigd en voor allen beschikbaar; maar de individuele Buddhi is Ekagra (Sattvisch), Vikshipta (Rajasisch) of Moodha (Tamasisch) al naar gelang zijn Samskar (het resultaat van zijn wezen en handelingen).

R.G. Dus de vijf elementen spelen geen rol in de universele Buddhi?

Z.H. Universele Buddhi wordt niet aangetast door de vijf elementen en op zichzelf verandert het niet. Het blijft zoals het is en is beschikbaar voor iedereen die het kan bereiken. Het is als de zon, bijvoorbeeld. De zon schijnt en haar licht is gelijkelijk beschikbaar, maar wanneer het weerspiegeld wordt in verschillende water bassins dat zal het niveau of de kwaliteit van de weerspiegeling zijn al naar gelang de verschillende kwaliteit van het water. Als het water zuiver en stil is, zal de weerspiegeling volmaakt zijn zonder enig gebrek. Als het water beweegt of onstuimig is, zullen de weerspiegelingen gebroken en aldoor veranderlijk zijn. Als het water modderig en vuil is, zullen de weerspiegelingen onduidelijk, vies of helemaal afwezig zijn. Net zo varieert het gebruik van de universele Buddhi door de individuele Buddhi in kwaliteit.

Substantieel blijft de universele Buddhi hetzelfde, zuiver en helder, maar individuen zullen het gebruiken al naar gelang hun eigen niveau en kwaliteit. Universele Buddhi is vanwege zijn zuiverheid, en overmaat aan Sattva in staat om wijsheid en transformatie te geven, maar het hangt af van het individu om het te gebruiken, te misbruiken of helemaal niet te gebruiken.

De vijf elementen zijn de bron van alle proefondervindelijke kennis die we hebben. Dit wordt door de vijf Tanmatra's van klank, tast, vorm (kleur), smaak en geur overgebracht. Deze worden als waarnemingen ontvangen. Een Sattvisch individu

ontvangt ze gepast en kan ze daarom intellectueel op een vredige manier verwerken. De Rajasische mens is opgewonden, dus hij ontvangt zijn waarnemingen zonder volgehouden aandacht en daarom onvolledig. Met zo'n achtergrond kennis en opgewonden intellect blijft hij slecht geïnformeerd en besluiteloos. De Tamasische mens ontvangt slechts weinig, of slechte informatie dus hij blijft onwetend. Hij kan nauwelijks enig gebruik maken van zijn doffe intellect dus meestal ziet hij de dingen verkeerd of verdraaid. Hij blijft ofwel niet geïnformeerd - onopgevoed - over spirituele kennis ofwel wordt hij fanatiek over wat dan ook hij ontvangt aangezien hij de rede niet kan toepassen.

Deze niveaus rijzen op in de individuele Buddhi, terwijl universele Buddhi zuiver, doorschijnend en verenigd blijft. De vijf elementen zijn alleen bij het individu betrokken. Fundamenteel zijn er slechts drie verdelingen maar hun mengsel scheidt vele combinaties. Het Samskar van een individu verklaart de verschillen.

R.J. Als Zijne Heiligheid over niveau spreekt, is dat dan voornamelijk van het zijn of van iets anders?

Z.H. De niveaus zijn de niveaus van zijn die gebaseerd zijn op het concept van Samskar. Samskara's verschillen, vandaar de afwisseling van niveaus. Maar deze niveaus van zijn liggen niet helemaal vast voor het hele leven. Als dat zo was, dan zou verandering van zijn onmogelijk zijn. Vandaar dat er de voorziening van Pratibha is die onder bepaalde omstandigheden zoals goed gezelschap, belangrijker zijn dan het Samskar en tot transformatie leiden, of zelfs een val van een tamelijk hoog niveau van zijn. Prarabdha is een deel van Buddhi wat ook nog emotionele kracht verzamelt. Op een bepaalde manier is het de weerspiegeling van bewustzijn. Als het niet juist wordt gebruikt kan men een mechanisch leven blijven leiden wat volkomen door Samskar bestuurd wordt.

M.A. In 1974 zei Zijne Heiligheid dat "oorlogen in de naam van religie komen door verwarring in Buddhi". Dit lijkt op dit moment heel belangrijk, zowel in India als in de hele wereld. Er zijn vele groepen die aan eenheid werken, maar niemand lijkt praktische kennis te hebben of te geven over de mogelijkheid van onderscheidingsvermogen, kennis van Buddhi en de kracht van het individu om zijn eigen vrijheid te ontwikkelen, zijn eigen Swatantra waarover Zijne Heiligheid bij het laatste bezoek sprak. Met het oog op wat hij ten antwoord gaf op de vraag van Professor Guyatt, kan hij zeggen of er een manier is waarop we als een Society kunnen helpen met deze kennis van de weg voorwaarts door het juiste gebruik van Buddhi?

Z.H. Dharma is de rangorde van Natuurlijke Wetten, goddelijke en wereldlijke, en al naar gelang hoe een individu, maatschappij, natie, religie of beschaving het ziet, proberen ze het in praktijk te brengen. Maar er rijst een verschil op tussen het zien van deze wetten en ze in praktijk te brengen. Het gebruik van onderscheidingsvermogen zou een grotere kans op transformatie bieden voor het individu, maatschappij, natie, land, religie of beschaving als er een werkelijke consistentie was tussen wat gezien werd en wat werkelijk in de praktijk wordt gebracht of tot wet verheven.

Elke maatschappij, natie, religie en beschaving heeft verkondigd dat Waarheid beter is voor vrede en geluk. Niemand verkondigt dat onwaarheid voorspoed of beschaving kan brengen. Deze factor van de Natuurlijke Wet hebben alle religies en naties gemeen. Het probleem is dat hoewel universele Buddhi er is om de blik vanuit Waarheid te bieden, de Waarheid vanwege de Samskara's ofwel onvolmaakt wordt ontvangen ofwel heel verschillend wordt uitgevoerd, niet op een consistente manier maar eenvoudigweg om bepaalde voordelen te verkrijgen, ondanks dat de Waarheid in henzelf er is. Elk individu of elke maatschappij kent de Waarheid van binnen omdat deze lang geleden ontdekt werd en sindsdien aan iedereen beschikbaar is gemaakt.

Hoewel de Waarheid altijd verkondigd is geweest, kan er nauwelijks gezegd worden dat deze gekende waarheid gepast in praktijk is gebracht. De juiste manier om te handelen is om totale eenheid en consistentie te observeren tussen gedachte, woord en daad (Manas, Vani en Karma). Gedachten, concepten, ideeën, verlangens, doelen, besluiten en ambities moeten worden uitgesproken precies zoals ze oprijzen zonder enig verdraaien of verbergen. Men moet aldus wat in de geest is waarheidsgetrouw uitspreken. Als de geest waarheidsgetrouw wordt blootgegeven, maakt het niet uit wat er is, want anderen kunnen dan ware posities innemen in relatie met de Natuurlijke Wet, zijnde de Waarheid.

Er moet begrepen worden dat Samskara's verschillen en iedereen kan niet altijd over de Waarheid denken zoals die werkelijk is; maar dit is geen bezwaar, want als de Waarheid gesproken wordt, zullen anderen te hulp komen om de situatie te redden of

een juist standpunt innemen. Als er onrechtvaardigheid bij betrokken is dan zal men aan het werk moeten om de onrechtvaardigheid te verwijderen. Als wensen en concepten rechtvaardig zijn, kan er rechtvaardig aan voldaan worden.

Er is nog een andere complicatie. Wanneer het op handeling aankomt, is het meeste van wat gezegd werd, niet wat er gedaan wordt. Het resultaat is volkomen verwarring. Mensen zeggen een ding en doen iets anders. Op deze manier is er geen juiste communicatie of contact met het individu of zelfs de stem van een maatschappij of religie. Dit is de oorzaak van verwarring aan alle kanten. Er is geen raakpunt dus er zijn duidelijk punten van confrontatie. Niemand kan redeneren omdat er geen redelijk iemand is om mee te redeneren. Alle religies zijn het slachtoffer van hun eigen maaksel. Ze willen een ding, ze zeggen iets anders en om hun manier door te drijven handelen ze geheel tegen de Natuurlijke Wet.

Alles over individuen, maatschappijen, naties en religies is tegenwoordig dubbelzinnig; hun gedachten zijn heimelijk, ze spreken de taal van voorwendsels en hun daden zijn geheim of misleidend. Hoe kunnen vrede en geluk de overhand hebben wanneer alles misleidend is? Het is nu meer zo dan ooit.

Als mensen juist gaan denken, juist gaan spreken en juist gaan handelen, zullen ze Mahatma's worden, dat is wat elke ziel van nature is. Misleiding is mogelijk door voorbij te gaan aan het Zelf en geheime wegen te nemen, en het Zelf te negeren. Wanneer het Zelf binnenin opzij gezet wordt wordt de mens Duratma.

(Mahatma is een grote ziel, Duratma is een slecht schepsel). Zij die niet naar het Zelf luisteren, dat altijd de Waarheid kent, scheppen oorlogen in de naam van religie, landen, maatschappij, cultuur of beschaving. Op zichzelf is het Zelf glorieus, het behoeft geen transformatie of verbetering. Alles wat nodig is, is om het waarlijk uit te drukken. Als er overeenstemming, samenhang en consistentie gebracht kan worden tussen gedachte, spraak en handeling dan zal het Zelf en zijn glorie gezien worden en zal ervan genoten worden. Men kan vragen: wat is de reden voor deze situatie? De eerste oorzaak is hebzucht. Dingen zijn begrensd maar er is genoeg voor iedereen om op voet van gelijkheid verdeeld te worden. Maar sommige mensen willen meer hebben dan anderen. Dit veroorzaakt onevenwichtigheid van wensen en gedachten. Elke hebzucht worden bedekt met mooie spraak en bedrog. Zij die maatschappijen, naties of religies leiden willen hun eigen posities zeker stellen dus proberen ze passende machinerie te scheppen om hun machtsposities te ondersteunen. Als hij minister-president is geworden wil hij zijn hele leven daar blijven, dus de meeste aspiranten voor de positie worden tekort gedaan. Het derde aspect is Ahankara of ego. Hij denkt dat hij de beste persoon is die beschikbaar is voor de beste baan, de meest wijze, verstandige en efficiënte persoon en niemand anders heeft het recht of de capaciteit voor de beste baan. Deze drie factoren zetten mensen aan om consistentie in gedachte, spraak en handeling op te geven. Dit veroorzaakt oorlog. Het gebruik van opzettelijke verkeerde uitleg samen met huichelachtige taal scheidt verwarring en mensen worden verlokkt om elkaar te doden.

Naast wat er in het Midden Oosten gebeurt, heeft ook in India dezelfde situatie de overhand. Mensen die politieke macht zoeken, gebruiken de uitdrukking 'wereldlijk' op een zeer misleidende manier vanuit hebzucht, macht en trots. Wereldlijk houdt gelijk respect voor alle godsdiensten in, maar teneinde zich van politieke macht te verzekeren en die te behouden, misbruiken ze dit tegen de meerderheid die liberaal en verdraagzaam is. Maar onrechtvaardigheid door misleiding kan niet lang duren. Er is een gezegde dat zegt dat onwaarheid niet al te lang verborgen kan blijven net zoals een koeienvlaai niet in water verborgen kan worden - die zal naar de oppervlakte drijven. Wanneer onwaarheid gezien wordt, zullen gewone mensen die noch winst noch macht zoeken, eerlijke mensen zoeken om hen te leiden. Als die verschijnen, zullen de dingen verbeteren.

Zolang consistentie en samenhang tussen gedachte, spraak en handeling geen deel van het menselijke leven worden, zullen oorlogen de mensheid blijven bezoeken op wereldschaal, of op nationale, sociale, gezins- of persoonlijke schaal. Uiteindelijk is het de onafhankelijkheid, vrijheid of Swatantra die het slachtoffer is van hebzucht, macht en trots door inconsistentie tussen gedachte, spraak en handeling.

M.A. Voor de leden van de Society is er een groot verlangen om in staat te zijn deze consistentie te beoefenen, en ze vinden ze de kennis van de Antahkarana hiervoor als de weg voorwaarts om dit in de praktijk te brengen. In de bredere inspanningen tot eenheid tussen andere groepen, ziet men dat deze kostbare kennis van de Antahkarana die voor ons een sleutel is geweest om te oefenen er eenvoudigweg niet is. Er ligt een grote kloof tussen het concept van eenheid en waarheid en een manier om met oefenen te beginnen. We vragen is of er wat kennis is die we met anderen kunnen delen die naar eenheid zoeken?

Z.H. Het is waar dat consistentie alles is wat vereist is. De enige vraag die oprijst is, wie er gaat beslissen welke van de vele benaderingen consistent is in gedachte, spraak en handeling. De situatie is dat elk individu, elke groep, maatschappij, natie of religie eenheid zoekt, omdat alleen dit in vrede en geluk kan voorzien, maar zeer weinigen slagen er in om deze gezochte eenheid, individueel, sociaal of nationaal, te verkrijgen.

Zoals eerder werd gezegd, mensen openen hun hart niet voor elkaar. Ze beschouwen hun hart en geest als hun eigen privé eigendom wat ze niet aan anderen kunnen geven, en de redenen zijn hetzelfde - hebzucht, macht of trots die alleen verdedigd kunnen worden door misleiding. Dit zijn de moeilijke punten. De verdelingen zijn hier en overal. De vraag is daarom, hoe verder te gaan.

Allereerst is er de noodzaak om te accepteren dat er verdelingen zijn, en dat deze zullen blijven tenzij ze opgelost worden. Aldus is de eerste noodzakelijke voorwaarde voor elk besluit richting eenheid het doorgaan vanuit het concept van co-existentie. Dit vermijdt de valkuil van het vervallen in onenigheid wanneer er geprobeerd wordt eenheid te bereiken. Het concept van co-existentie geeft ruimte aan iedereen en geeft ook de gelegenheid dat er communicatie gevestigd wordt hetgeen kan leiden tot deze mogelijke en noodzakelijke eenheid. Gewoonlijk wordt dit concept genegeerd. Het resultaat is verdelingen in kerken, naties, maatschappijen en zelfs in families.

De volgende noodzakelijke voorwaarde is communicatie. De senioren mensen zouden samen moeten komen en hun hart en geest openen, niet om anderen te bekritisieren, maar om hun ideeën voor eenheid te presenteren en hoe die te bereiken. In zo'n atmosfeer van verdraagzaamheid en begrip is enig samenkomen mogelijk en op den duur kunnen dingen veranderen en kunnen vertrouwen en respect opgebouwd worden voor de zaak van eenheid. Wijsheid is overal beschikbaar om met liefde en genegenheid gebruikt te worden.

Als er binnenin het hart een zelfzuchtige houding is dan zullen er buiten meer dan genoeg voorwendsels zijn en kan er uit de communicatie geen voortgang plaatsvinden. De taal van voorwendsels doet altijd net alsof anderen geholpen worden, meestal op een grote schaal, maar de innerlijke motieven blijven om zelf zijn zin te krijgen en de overwinning op anderen te behalen. Dit is overal van toepassing op individuen, familieleden, verenigingen, naties en religies. Deze verborgen motieven dwingen uiteindelijk zelfs de pretentieuze taal weg uit de communicaties en oorlogen beginnen. Het slachtoffer is deze zeer dierbare eenheid. Zelfs als communicaties en open gesprekken geen eenheid tot stand brengen, moet co-existentie niet opgegeven worden omdat het de hoeksteen van eenheid is.

Op het sociale niveau, wanneer mensen voelen dat ze in hun rechten achtergesteld zijn, gaan ze naar het gerechtshof. Advocaten pleiten de zaak van hun cliënten zonder overweging van goed of verkeerd, dus zelfs een advocaat is niet gekwalificeerd om te besluiten wat de waarheid is. Bijgevolg is er een derde partij - de rechter - die wijs is, ervaren en onpartijdig. Zijn referentiekader is de wet van het land en natuurlijke rechtvaardigheid. Hij luistert naar beide partijen en spreekt dan zijn oordeel uit hetgeen voor beide partijen bindend is. Net zo bepleit iedereen de waarheid van zijn eigen zaak maar de Waarheid kan slechts Een zijn.

Dus de belang hebbende partijen moeten zich niet het recht toe-eigenen om een oordeel te vellen maar zouden de tussenkoms van een wijze, ervaren en bewezen onpartijdig iemand moeten zoeken en dan de beslissing accepteren en verder gaan met het doel van de maatschappij. De test van alle gesprekken, redeneringen en wijze leiding ligt alleen in eenheid. Alleen als je eenheid hebt gevonden kun je gelijk hebben. Anders heeft iedereen ongelijk. Dit is de enige manier.

R.J. Ik zou willen vragen of het praktisch is om te denken dat het collectieve bewustzijn en de collectieve inspanning van onze society van enig belang zal zijn voor de wereld in zijn geheel, en als dat zo is, hoe kunnen we dan verder bijdragen?

Z.H. Alle menselijke kwesties brengen emotie, intellect en instinct met zich mee. Ze gebruiken toewijding, rede en handeling. Emotie is in het bijzonder persoonlijk, het beheerst de sympathie en verschilt meestal, maar dit verschil verrijkt het werk vaker dan dat het hindert. Aangezien mensen bij elkaar zijn gekomen om het doel van de Society, die lang geleden is gesticht, te dienen, en mensen er lange tijd bij zijn gebleven, is het zeker dat ze een devotionele relatie met de Society hebben. Als hun emotionele centrum het doel van de Society op enigerlei wijze dient naar hun smaak of sympathie is hier niets mis mee. Al zulke handelingen zullen ertoe dienen om het doel te vervullen.

De verdeling die oprijst over de intellectuele benadering van Waarheid is tamelijk moeilijk en daarom zeer belangrijk. Hoewel het intellect werkt via de rede, is het moeilijk om ware of universele rede te vinden. Als het niet door wederzijdse communicatie komt dan moet er hulp bij een wijze bron gezocht worden. Rede is alleen waar als het in eenheid resulteert. Als er eenheid gevonden is, zul je in staat zijn om eenheid aan de wereld te geven, maar iemand die met verdeeldheid begint, kan aan niemand eenheid geven. Bijdragen kunnen verschillend zijn om hetzelfde doel te bevorderen. Niemand zou gedwongen moeten worden om zich te conformeren.

R.G. In het licht van wat Zijne Heiligheid heeft gezegd, zou ik heel graag willen vragen naar de praktijk van het christelijke gebed 'Vergeef ons onze zonden zoals we hen vergeven die tegen ons zondigen'. Terwijl ik met mijn hoofd de noodzaak van vergeving zie, blijft mijn hart koud en vijandig.

Z.H. De menselijke ziel hongert naar eenheid en deze honger is heel sterk en natuurlijk - zoals Bhima in de Mahabharata. Om deze honger te bevredigen begint de ziel aan gebed; maar gebeden zijn alleen effectief met begrip - zonder dat doen ze niet veel. Het begrijpen van gebed zit aldus:

Gebed is geen petitie om iemands behoeften te bevredigen. Zo'n petitie werkt niet. Een echt gebed uit het hart herinnert je aan je eigen krachten die er reeds zijn, maar vergeten zijn. De Schepper is niet gemeen, want hij voor ieder in alles voorzien. Alle krachten liggen sluimerend in onze Antahkarana en werkelijk gebed schijnt eenvoudigweg licht op die verborgen kracht en wanneer dat herkend wordt, wordt het werkzaam. Die honger wordt dan bevredigd, en men kan die kracht gebruiken voor universele goedheid. 'Vasudhaiva Kutumbakam' betekent 'de wereld is mijn familie'. De kleine familie wordt groot. Als deze stroom van emotionele energie eenmaal in praktijk wordt gebracht dan wordt God een praktische werkelijkheid.

De kennis van gebed onthult dat in heel veel reeds is voorzien binnenin maar vanwege Ahankara is dit verborgen gebleven en een besef komt boven dat men altijd geprobeerd heeft om te nemen en niet om te geven. Men neemt met een grote hand en geeft met een kleine hand. Wanneer deze gouden bolster van onwetendheid verwijderd is dan wordt de geest van vergeving of de kracht om te geven wakker. In het ware begrip van gebed moet het hart opwarmen met de gloed en het licht van liefde en eenheid moet zich verspreiden.

Honger naar eenheid kan alleen maar bevredigd worden door eenheid die begint door vereniging met anderen. Hoe meer vereniging, hoe meer tevredenheid. Vereniging met de universele kracht of God betekent een gelukkige vereniging met allen. Gebeden zijn niet voor iemand ergens daar om te beantwoorden maar om een Een binnenin te vervullen. Men wordt alleen vergeven als men heeft vergeven.

Woensdag 9 januari

M.A. Dr. Roles herinnerde ons eraan wat Zijne Heiligheid over Sthitaprajna heeft gezegd, de man die standvastig en stil in zijn kennis en wezen was en hetzelfde in lof en blaam. Ik ben hier steeds weer aan herinnerd in de afgelopen weken en heb dit uittreksel met me meegenomen. Natuurlijk is het wat Zijne Heiligheid ons gisteren vertelde over consistentie en ik wilde vragen hoe in vrede en liefde zowel dat wat goed lijkt en dat wat slecht lijkt te accepteren. In het uittreksel had Zijne Heiligheid gezegd dat de stilte van Sthitaprajna de werkelijke ervaring van meditatie was en ik besepte dat dit het is waar het begint. Dit zou ons helpen om juist te handelen wanneer de noodzaak oprijst, zonder dit oordeel van goed en slecht.

Z.H. Sthitaprajna is een staat van Chitta waar een evenwicht is gevestigd waarin hij zijn stilte aldoor behoudt. De test van zo iemand is dat welke vorm van dualiteit zich ook in zijn wereldse zaken voordoet, hij niet weg beweegt van zijn stilte en evenwicht. Stil te zijn is te genieten van de glorie van het Zelf binnenin, hetgeen diep, levendig en vol is. Dit wordt Mahima genoemd, de grootsheid van het Absolute. In die ervaring van de grote glorie heeft hij niets anders nodig dus hij blijft volkomen onthecht en accepteert wat er ook naar hem toekomt; of het nu begroetingen of

misbruik, lofprijzing of schuld is, hij schenkt geen aandacht aan zulke aarzelingen. Vyavhara en Paramartha (praktisch en ideaal: wereldse of spirituele activiteit) worden een en hetzelfde. Daarom is alles, waar hij ook is, wat hij ook doet, spiritueel zowel qua vorm als qua inhoud. Hij kan dit doen omdat hij gerealiseerd heeft dat de gehele schepping een spelletje is, 'Leela' of toneelstuk. Winst of verlies, lof of blaam, goed en slecht is allemaal een voorbijgaande show.

Er ligt een sleutel in het woord 'toneelstuk' Het wordt altijd opgevoerd door een enkel gezelschap. Dus Rama en Ravana horen allebei bij hetzelfde gezelschap en de regisseur houdt van allebei evenveel. Een goed toneelstuk voert alles op als echt. Rama en Ravana vechten de strijd uit en een van hen is de overwinnaar. De volgende keer wordt toneelspeler Rama, Ravana en krijgt de klappen maar, als ze hun rol gespeeld hebben komen ze samen als toneelspelers en voelen geen wrok, geen haat, geen trots en geen schaamte. Het spel voelt eenvoudigweg echt maar blijft in werkelijkheid een toneelstuk. Het gezelschap behoort tot het Zelf en Rama en Ravana behoren tot de Antahkarana. De dualiteit is niet zozeer buiten maar meer van binnen. Soms worden we Rama en soms Ravana al naar gelang de stroom van onze emoties, verlangens, ambities en temperamenten. De overwinning gaat niet naar Rama, noch de nederlaag naar Ravana maar naar Daivee (goede) en Asuree (slechte) temperamenten. Alleen als men zichzelf kon weerhouden van het overweldigd worden door deze rollen en een evenwicht zou bewaren, zou men Sthitaprajna kunnen worden. Beïnvloed door Daivee Sampati voelt men vrede en liefde en wanneer men opgewonden is en het slechte ziet dan heeft Asuree Sampati het overgenomen. De basis van dualiteit zit aldus binnenin, en rijst op uit onwetendheid.

De discipline en kennis wordt gegeven om de dualiteit van binnenuit te zuiveren. De overwinning voor Sthitaprajna is niet voor trots en Ahankara maar voor nederigheid en grootmoedigheid, om billijkheid tot stand te brengen.

Bijvoorbeeld, de mangoeste en de slang zijn vijanden; ze vechten altijd. Wanneer de slang de mangoeste bijt, zoekt hij een kruidenwortel op en geneest zichzelf en vecht steeds weer opnieuw tot hij de slang in stukken hakt. Hetzelfde toneelstuk heeft plaats in iemands Antahkarana. De belichaming van dualiteit moet van binnenuit in stukken gehakt en vernietigd worden. De hulp van het kruid is de heilige man of de meditatie. De lucht wordt niet door de wolken die er in rond drijven, aangetast. De wolken zijn de hindernissen, de steken van dualiteit, het goede en het slechte, of liefde en haat. Behoud gewoon je onthechting net zoals lucht of ruimte en dan zal Sthitaprajna een werkelijkheid worden en de wereld wordt een toneelstuk om getuige van te zijn.

R.J. Zou Zijne Heiligheid iets meer willen zeggen over opoffering? Is het de laatste overgave, vol geluk en vreugde van iemands houding tot wereldse attracties en is het nodig om altijd te weten dat Atman mijn werkelijke Zelf is? Is het een eenmalige, uiteindelijke opoffering of moet men het regelmatig doen?

Z.H. Opoffering is een belangrijke factor van spirituele discipline voor de realisatie van het Zelf of bevrijding. Met bevrijding wordt bedoeld dat het Zelf bevrijd wordt van bezittingen en gehechtheden. Wanneer alleen het Zelf overblijft dan schijnt het in zijn volle glorie en heeft het niets anders nodig. Opofferingen kennen twee soorten: innerlijke en uiterlijke. De wereldse bezittingen die men verkrijgt en hamstert voor onafgebroken en voortdurend genot zijn het voorwerp van uiterlijke opoffering. Alles wat de bron is van plezier komt met gehechtheid en is aldus een voorwerp van slavernij, een hindernis voor Zelfrealisatie. Opoffering is natuurlijk een geleidelijk proces en elke keer maakt het iemand op twee manieren lichter; het verlicht, en het verlicht de last. Zij die het Zelf wensen te realiseren, moeten al hun lasten onderweg opofferen. Opoffering is er om zich open te stellen om anderen in nood te helpen. Bezittingen zijn er om van te genieten op ogenblikken naar jouw keuze ten koste van anderen.

Bijvoorbeeld, de wijze Dadhichi die door soberheid tot enkel botten was gereduceerd, en aldus heel sterk was geworden, offerde zijn botten op om een bliksem te scheppen om Vrttasura te vernietigen, een onoverwinnelijke duivel tegen wie zelfs de Goden machteloos waren. Evenzo, offerde Shivi zijn lichaam stukje bij beetje aan het Absolute die als een duif verscheen om zijn vermogen tot opoffering te testen. Er is geen grens aan opoffering, hoe meer hoe beter.

Opoffering van binnen is even belangrijk. Binnenin elke Antahkarana liggen gewaardeerde bezittingen van liefde, haat, gehechtheden, wensen, woede, hebzucht, trots, vooroordeel en ahankara's van verschillende soorten. Ook zij moeten geofferd worden om de geest lichter te maken en iemands Ahankara te zuiveren. Dit zijn subtiele bezittingen en het is moeilijk om van hen te scheiden. De uiteindelijke realisatie is om niets anders dan het Zelf te hebben, dus al het andere moet gaan. Men kan het Zelf niet opofferen want het is grenzeloos en een, zonder een 'tweede' om het te ontvangen. Innerlijke en uiterlijke opofferingen maken iemand licht en men voelt zich vrij met lichtheid. Een boot die een zware last draagt, zinkt diep weg in het water en beweegt heel langzaam. Een lichtere boot drijft vrijelijk en beweegt sneller om zijn bestemming te bereiken.

Er is nog een verhaal van Manu en Satroopa, die waren als Adam en Eva. Nadat ze offers hadden gebracht, verscheen het Absolute en bood hen het voorrecht van een wens aan. Satroopa zei: "Wat als u zich niet kunt veroorloven wat ik vraag?", maar het Absolute verzekerde haar dat hij zich alles kon veroorloven. Dus vroeg ze hem om als haar zoon te incarneren en hij vervulde haar wens.

Aldus is er geen grens aan opoffering totdat het Zelf volledig bevrijd is en universeel is geworden. Wat aan het individu behoort is allemaal onderhevig aan opoffering. Hier is een verhaal wat we eerder hebben gehoord:

De leraar van de Goden is Brhaspati. Zijn zoon Kach kwam weer thuis na de studie van de Veda's. Zijn vader vroeg hem wat hij had geleerd. Kach zei dat offeren de beste weg naar bevrijding was, dus hij zou al zijn aanspraken offeren en hij nam een kleine kamer. Na enige tijd vroeg zijn vader hoe hij zich voelde, en Kach zei dat hij zich tevreden voelde met zijn grote offer. Zijn vader herinnerde hem er aan dat hij nog steeds zijn kamer had, en Kach begreep het en verliet zijn kamer om naar het woud te gaan waar hij een hut bouwde; maar hij was nog steeds trots op zijn offer. Na een tijdje kwam zijn vader weer langs en vroeg hoe het hem verging. Kach zei weer dat hij tevreden was met zijn offer. Zijn vader vroeg hem of hij zijn hut niet kon offeren, dus Kach verliet meteen zijn hut en begon in de open lucht te leven, lijdend onder koude en hitte en regen om zijn offer te ondersteunen. Tenslotte vroeg zijn vader naar het innerlijke bezit van zijn eigen trots op zijn offers. Om zijn besluit te bewijzen, bouwde Kach zijn eigen brandstapel teneinde het uiteindelijke offer van alles uit te voeren. Toen gaf zijn vader hem tenslotte wat spiritueel advies. Hij zei dat Kach, in zijn Antahkarana belast met de trots over offer, zelfs als hij zijn leven daar opgaf, daarna toch een andere geboorte zou moeten aannemen met een ander lichaam en familie, dus zou de cyclus van offers nooit ten einde komen. Om het offer eens en voorgoed te voleinden, moest hij de Ahankara van offer opofferen.

In het wereldse leven kan men, als men onder bepaalde invloeden komt zoals de geschriften, de leraar, een wijze mens of enig ogenblik van sterke ervaring, gemakkelijk besluiten om alles te offeren; maar om dat besluit in de praktijk te brengen, is moeilijk zonder het juiste begrip van de filosofische rede. Bezittingen zijn voor het genoeg en genoeg komt voort uit dingen buiten jezelf. Gelukzaligheid komt van binnenuit waar geen bezittingen zijn. Dit is de vorm van Sat, Chit en Ananda. Waarheid, Bewustzijn en Geluk rijzen uit zichzelf op. Offer leidt je naar die staat waar gelukzaligheid kan oprijzen in het volle bewustzijn van je Zelf, hetgeen de werkelijke schepper is van alle glorieuze dingen in de schepping. Door een offer verliest men niets maar verkrijgt het Absolute. Prakriti gaat verder met wereldlijke zaken, het toneelstuk ontvouwt zich stukje bij beetje en de getuige, het Zelf, verblijft in gelukzaligheid. Dit is ook de staat van Shtitaprajna. Hij stijgt op en houdt het centrum vast waar geen dingen zijn behalve dat wat de oorzaak is van alle dingen. Zowel uiterlijke als innerlijke bezittingen moeten langzamerhand opgeofferd worden. Het uiteindelijke offer is de Ahankara van het offeren zelf en wat dan overblijft is Waarheid, Bewustzijn en Gelukzaligheid, de Zelf-advaita.

R.G. Ik zou graag een vraag willen stellen over meditatie. Zijne Heiligheid heeft ons verteld dat gedurende de juiste handeling van meditatie de kracht van bewustzijn gaat opstijgen vanaf de natuurlijke locatie van de Muladhara, de basis chakra, en als hij niet gehinderd wordt langs alle andere chakra's gaat tot hij de Ajna chakra tussen de ogen bereikt en daar als het licht van Sattva schijnt. Circuleert dit opstijgen van bewustzijn door de chakra's in een bepaalde volgorde en is het dit licht dat de Antahkarana zuivert?

Z.H. Het doordringen van de kracht van bewustzijn door de chakras verloopt ordelijk. Zodra de kracht (Kundalini) opstijgt van de Muladhara door Swadisthana, Manipuraka, Anahata en Vishudda naar de Ajna chakra en uiteindelijk naar de Sahasrara, smelt hij samen met het universele bewustzijn, de Brahman. Dit zijn de ordelijke stappen zoals uitgelegd in het Achtvoudige Systeem van Yoga van Patanjali. Er is wat verschil tussen de oefening van Meditatie en het systeem van Yoga.

De kracht van bewustzijn die opstijgt bij Muladhara is een neutrale kracht en deze moet gebruikt worden door het bewuste wezen, het individu. Tenzij het zichzelf als licht bij Ajna manifesteert en uiteindelijk in zijn volheid bij Sahasrara, zal het gebruik ervan volkomen onder het bevel van het oefenende individu zijn. Wanneer het zich manifesteert als licht, zuivert het zeker de Antahkarana en dit kan nagegaan worden aan de hand van de staat en handelingen en gedachten van de mediterende. Hij gedraagt zich als Sthitaprajna. Beneden deze staat heeft het meer weg van een wonderbaarlijke en creatieve natuur die het proces van natuurlijke wetten kan beheersen. Fijne wetten hebben voorrang boven grove wetten en de Antahkarana van het individu dat niet gezuiverd is, blijft niet stabiel. Als hij van nature Sattvisch is, wordt hij misschien niet verleid tot wonderbaarlijke vertoningen van kracht en kan hij verder gaan naar totale verlichting. Als de beoefenaar echter Rajasisch of Tamasisch is, kan de kracht op verschillende andere manieren gebruikt worden. Dit is tamelijk ongelukkig want het kan leiden tot het enkel demonstreren van kracht door Ahankara en aldus het afglijden en een wegvallen uit de discipline teweeg brengen.

Bijvoorbeeld: In de landbouw kunnen sommige meststoffen gebruikt worden om recordoogsten te produceren maar na een paar seizoenen verliest het land zijn vitaliteit en vruchtbaarheid zodat er een tijd komt dat het land enige jaren geen oogsten meer kan produceren. Dit is eveneens het geval bij het geforceerde gebruik van energie en dat kan gebeuren bij Rajasische en Tamasische beoefenaren van Yoga, maar niet bij de Sattvische.

Het juiste gebruik van deze kracht is, dat als men een staat van liefde heeft bereikt, men klaar is om alles te offeren; want in het licht van bewustzijn ziet men de dingen zoals ze werkelijk zijn. De efficiëntie wordt groter en het werk wordt veel sneller dan vroeger gedaan. De Antahkarana wordt gezuiverd en de handelingen van Ahankara beginnen af te nemen.

De meditatie zoals die aan ons wordt gegeven is niet dezelfde als die in Astanga Yoga wordt voorgeschreven. Dit is de Raja Yoga, de koninklijke of eenvoudige yoga die ook voor huishouders geschikt is. Deze bereikt hetzelfde doel van verlichting maar op een meer eenvoudige manier, waarin aan alle aspecten van de menselijke natuur evenveel belang wordt gegeven; de emotionele, intellectuele en fysieke aspecten van toewijding, rede en praktijk dragen allemaal bij aan hetzelfde doel. Astanga Yoga is een van de specialistische wegen en vereist een gedisciplineerdere beoefening. Het is zeker sneller en krachtiger, maar als het niet afgemaakt wordt dan kan de kracht die geschapen is mogelijk misbruikt worden.

R.G. Mag ik vragen of onze meditatie in de praktijk er toe leidt dat men het licht in het voorhoofd tussen de ogen bij de neusbrug ervaart? Ik vroeg dit twee jaar geleden aan Zijne Heiligheid en hij bevestigde dit. Kan hij er wat meer over zeggen?

Z.H. Raja Yoga is het eenvoudige systeem. Door de voorgeschreven meditatie, zal als zich zo'n fenomeen voordoet, de energie niet misbruikt worden omdat deze gelijkmatig ondersteund en gecontroleerd wordt door kennis en wijsheid. Ten tweede, iedereen kan deze meditatie beoefenen, en als deze juist wordt uitgevoerd, zal het de toestand scheppen van het ervaren van licht op de aangegeven positie. Dit is voor huishouders die tegelijkertijd door de drievoudige discipline van hart, lichaam en geest gaan. Astanga Yoga is een systeem voor specialisten en het vereist een strikt celibaat om de bestendigheid van het zaad te bewaren en dat op zich is moeilijk voor huishouders. Iemand die niet twee uur achtereen stil kan blijven voor gedisciplineerde yoga beoefening kan niet aan Astanga Yoga beginnen. Daar het grotere discipline vereist, is het in staat om snelle resultaten te produceren. Raja Yoga, die eenvoudig is, duurt wat langer, maar het eindresultaat is hetzelfde.

Tegenwoordig, onder de huidige omstandigheden van het menselijk leven, is Astanga Yoga moeilijker dan ooit om te beoefenen. Gewoonlijk maken zij die deze specialistische benadering oppakken niet het volledige systeem af omdat het lichaam,

zoals het is, niet in staat is om de noodzakelijke discipline en de erbij horende strenge oefeningen vol te houden. Er kan enige voortgang gemaakt worden, maar dan wenden ze zich tot fysieke of wonderbaarlijke vertoningen van kracht die volkomen ongeschikt zijn voor zelfrealisatie. Ahankara is de voornaamste vijand die zulke disciplines verdrijft. Vergeleken met deze moeilijke discipline is de drievoudige discipline van de weg van huishouders eenvoudig en gemakkelijk. Het vereist niet te veel lichamelijke discipline want het geeft gelijke nadruk op rede en toewijding om de oefening van meditatie te ondersteunen.

R.J. Terugkerend naar het verhaal van Z.H. van de mangoeste, lijkt het alsof de mangoeste de goedheid vertegenwoordigt want hij wint altijd. Hoe voeden we de mangoeste?

Z.H. De mangoeste is niet noodzakelijkerwijze de vertegenwoordiger van Daivee Sampatti of de krachten van het goede. Evenmin is de slang een vertegenwoordiger van demonische krachten. Gedurende de discipline worden alle obstakels die oprijzen in dit verhaal vertegenwoordigd als de slang. Wanneer men afgeleid is van de discipline, is er wat hulp nodig om verloren energie aan te vullen, dus gaat de mangoeste om zoek naar de wortel van het kruid waarvan hij weet dat het het gif zal neutraliseren en zijn energie zal opladen. De meditatie zoals voorgeschreven, is de wortel van het kruid dat men nodig heeft, enkel voor een korte periode gedurende de dag, om de energieën aan te vullen die in wereldse zaken verloren gaan. Dit is de manier om het verhaal te behandelen.

Donderdag 10 januari

R.G. Mag ik mijn vraag van gisteren over de Ajna chakra vervolgen, met het vragen aan Zijne Heiligheid of Ida, Pingala en Sushumna, die de drie krachten van de mantra naar de Ajna chakra dragen, verband kunnen houden met de fysieke, emotionele en intellectuele aspecten van de mens? Is de Sahasrara de plaats waar de vereniging van de mantra, de meditatie en de mediterende plaats heeft? Hoe houdt de Sahasrara verband met het Absolute?

Z.H. De totale eenheid, de werkelijke Advaita, heeft plaats nadat kennis van de waarheid is bereikt. Ware kennis dat de wereld illusie is en er geen verschil is tussen het Zelf en het Absolute. De volheid van zijn wijsheid daagt in Sahasrara. Het is het middelpunt van Buddhi, en haar duizend - ontelbare - bloemblaadjes bevatten alle kennis. Wanneer Antahkarana gezuiverd is, dan is welk aspect van kennis dan ook dat nodig is, beschikbaar, net zoals het aanraken van de toetsen van de schrijfmachine om de gewenste letter te produceren. Dit bereikt men door Ajna chakra, de verblijfplaats van licht. Hier komen alle drie de aspecten van de vitale energieën Ida, Pingala en Sushumna samen. Deze drie dragen de drie krachten van hete, koude en neutrale invloeden, die met Zon en Maan verbonden zijn. Sahasrara is de zetel van eenheid dus de meditatie, de mantra en de mediterende worden hier één.

Wat gisteren werd gezegd over Astanga Yoga en Raja Yoga was bedoeld om de capaciteit van de discipel te benadrukken en de strenge en eenvoudige benaderingen van de discipline die erbij betrokken zijn. Geen van beiden werd bekritiseerd als minderwaardig noch werd er een als superieur benoemd. Het feit over Astanga Yoga is dat het een strenge benadering vereist en dus een krachtige aspirant vereist, die niet alleen celibatair is maar zeer gedisciplineerd in zijn dagelijks leven. Aan de andere kant is het systeem van Raja Yoga van de drievoudige oefening eenvoudig en gemakkelijk, geschikt voor huishouders. Voor wat het uiteindelijke doel betreft, vanaf de Ajna chakra is er geen verschil. Raja Yoga gebruikt toewijding, rede en meditatie, die gelijktijdig tegemoet komen aan alle drie aspecten van het menselijke vermogen door hart, geest en lichaam.

R.J. Eens zei Zijne Heiligheid dat Zelfrealisatie geen geleidelijk proces was maar ogenblikkelijk gebeurde, zoals in het verhaal van de Mahatma en de tamarinde boom. Wat versterkt de toewijding en het verlangen naar waarheid echt voldoende dat zoiets gaat gebeuren?

Z.H. Zelfrealisatie is een ogenblikkelijke gebeurtenis. Als het gebeurt dan verdwijnt het niet. Het Zelf is een en onbegrensd, dus er gebeurt echt niets mee. Het is altijd hetzelfde, altijd aanwezig, altijd bewust en altijd gelukkig.

Dus Zelfrealisatie als een gebeurtenis is bijna een verkeerde benaming. Wanneer men spreekt over Zelfrealisatie spreekt men feitelijk over het uitschakelen van obstakels of onwetendheid die erop lijken te wijzen dat men niet gerealiseerd is. Daarom is het juist om te zeggen dat het uitschakelen van obstakels een gradueel proces is. Realisatie is ogenblikkelijk en moet plaats vinden wanneer onwetendheid eindelijk is opgelost. Dit verwijderen van onwetendheid kan plaats vinden via elk van de drie wegen, devotie, rede of handeling of allemaal samen - de Vierde Weg. Het is moeilijk te voorspellen wanneer onwetendheid uiteindelijk zal verdwijnen omdat het nooit hetzelfde is. Het kan snel opgelost worden of het kan tijden duren. Het hangt af van de lagen van onwetendheid van het individu, zijn wens om de onwetendheid te verwijderen en zijn bereidheid om zich met standvastigheid bezig te houden met gedisciplineerd werk. De wijzen hebben de systemen gegeven om dat te doen en men kan het systeem oppakken dat men past en snel werken aan het verwijderen van onwetendheid of op zijn gemak. Sommigen geven onderweg zelfs op, anderen ontwijken het helemaal. Het ligt dus volkomen aan het individu en er is geen voorspelling mogelijk. Systemen zijn waar en er wordt geweten dat ze effectief zijn. Gewoonlijk wordt gezegd dat toewijding sneller is *maar hoewel toewijding gemakkelijk lijkt, is het zeer zeldzaam*. Kennis is de zekere weg maar het accepteren van waarheid lijkt soms niet nuttig.

Het verhaal in kwestie bewijst dit. Het laat het resultaat van werkelijke toewijding zien. Als Narada aan de Mahatma onder de tamarinde boom vraagt of hij werkelijk begrijpt wat er werd gezegd antwoordt de Mahatma dat hij dat begrijpt. Hij begrijpt dat het Absolute ermee instemt om hem te ontmoeten en dat is alles wat er toe doet. Hij kan nu in de gelukzaligheid van deze ware kennis blijven. Deze volkomen toewijding is zeldzaam en daarom verscheen het Absolute onmiddellijk en de eenheid werd verwezenlijkt. Narada maakte bezwaar omdat bewezen werd dat hij het verkeerd had, en de goddelijke beschikking bleek ook niet te kloppen, maar voor het Absolute doen zulke tegenstrijdigheden er niet toe want alleen de kwaliteit van toewijding werd getest - en testen zijn altijd lastig!

Dit zijn de drie factoren die betrokken zijn bij het verwijderen van onwetendheid - emotioneel, intellectueel en fysiek. Deze factoren zijn persoonlijk en een van hen heeft de overhand zelfs wanneer alle drie de factoren overwogen moeten worden zoals voor huishouders. Daarom zouden als een discipel voornamelijk emotioneel is, hem geen intellectuele bezigheden opgedrongen moeten worden. Het zelfde is van toepassing op anderen, bijvoorbeeld, toewijding lijkt voor een rationeel iemand tamelijk nederig. Het verschil tussen Astanga Yoga en Raja Yoga is al besproken. In principe is het systeem van eliminatie één, als een rivier, maar men kan het in verschillende stromen verdelen en dan weer samen laten komen zoals de rivier Narmada dat doet die in tweeën wordt verdeeld bij Onkareshwara en na een paar kilometer weer samenkomt.

Dr. Roles was vol toewijding. Toen hem in Rishikesh werd een examen van twintig vragen werd afgenomen, zakte hij, maar hij was de enige die in contact bleef en een relatie met Z.H. vestigde door liefde en devotie. Eens werd er geopperd dat hij thuis zou moeten blijven en verder gaan met de kennis die hem gegeven was, maar hij stond erop goed gezelschap te hebben en kwam steeds weer opnieuw naar India. Bij toewijding is er geen begrenzing van ruimte of tijd, maar samen komen is altijd goed, zelfs om elkaar te zien.

Zelfrealisatie is onmiddellijk. Het verwijderen van onwetendheid is geleidelijk, en de intensiteit en vastbeslotenheid van het individu zal uitmaken hoe lang de tijdsperiode zal zijn die het hem kost om de onwetendheid te verwijderen. Hij moet het zelf doen.

M.A. Gisteren gebruikte Zijne Heiligheid bepaalde mythen, waarvan sommigen nieuw waren voor ons, om zijn antwoorden te illustreren. We hadden hem willen vragen over mythe, omdat er in het westen hernieuwde aandacht voor mythe en verhalen is omdat mensen zich afkeren van proefondervindelijke kennis om te zoeken naar spirituele kennis. Zijn dit universele mythen, zoals de ene die gisteren werd genoemd die leek op het verhaal van Adam en Eva, die opgeslagen en weer vrijgemaakt worden door de universele herinnering? Hoe houdt dit verband met creatieve verbeelding in de individuele Antahkarana? Iedereen houdt van zijn verhalen!

Z.H. Mythen zijn gemeenschappelijk voor alle beschavingen. In het langskomen van verschillende culturen en beschavingen geeft de menselijke geest zijn ervaring en intuïtie door aan de volgende generaties in de taal van mythe en allegorie. Mythen zijn een combinatie van intuïtie en rede. Er komt een element van creatieve verbeelding bij om een artistiek verhaal op een feitelijke basis te maken. Mythen zijn niet enkel verbeelding. Bijvoorbeeld, God bestaat, maar dit kan niet

door enig experiment bewezen worden. Er bestaat een intuïtie van een kracht die niet onthuld kan worden door het wijzen met een vinger, dus geïnspireerde mensen in alle culturen proberen een structuur van mythe op te bouwen opdat zij die niet zo'n directe intuïtie hebben het idee kunnen vatten en zich dan voor die intuïtie open kunnen stellen. Zo rijzen mythen op, niet om te misleiden maar om dat wat niet uit te leggen valt, uit te leggen. Wanneer zij met een onzekere Antahkarana hun eigen mythen proberen te bouwen is het resultaat dat ze vervormen en compliceren; dit verlaagt de standaard en de ware betekenis gaat verloren.

Mythen zijn plezierig omdat hun centrale thema altijd de menselijke ervaring is. Een mythe is in zichzelf compleet, samenhangend en geïntegreerd, dus iedereen herinnert zich het hele verhaal. Analytische verklaringen die niet gebaseerd zijn op menselijke gebeurtenissen lijken onsamenhangend en zijn daarom moeilijk in iemands geheugen vast te houden. Daarom houden gewone mensen daar niet van.

Empirici proberen alles uit te leggen aan de hand van ervaring maar als ze de beperkingen ervan ondervonden hebben, veranderen ze om de sporen van diepere kennis van mythen te vinden.

Kennis wordt op vier manieren ontvangen. Ten eerste uit ervaring, dan door de rede die net achter ervaring ligt. Ten derde, geven de Shruti, het Woord, de Veda of de traditionele geschriften kennis die niet op enige andere manier gekend kan worden. Ten vierde, zijn er de woorden van de Mahapurush (grote, wijze of heilige mensen) die soms verhalen creëren die de allegorie van mythen gebruiken om de essentie van hun eigen ervaring over te brengen. Door deze als betekenisloos te negeren beneem je jezelf iets werkelijks en artistieks. Wijze mensen hebben geen zelfzuchtige bijbedoelingen, maar zij kun creatief en kunstzinnig zijn bij het presenteren van wat ze ervaren of gerealiseerd hebben.

Sommige wilde mythen worden gemaakt door de avonturen van niet zo heel wijze mensen! Zij laten hun verbeeldingen de vrije loop en verzinnen een verhaal enkel om indruk te maken of te misleiden. Deze moet men negeren.

Mythen zijn boodschappen van metafysische aard. Omdat ze allegorische en kunstzinnige uitingen zijn, is het proberen om iets van een historische feitenbasis te vinden een vrij vruchteloze exercitie. Elke cultuur schept zijn eigen mythen en ze zijn gelijksoortig omdat ze allemaal menselijk zijn. Er is nergens een bepaalde verzameling van mythen opgeslagen maar omstandigheden die soortgelijke mythen doen oprijzen zijn er in overvloed. Bewustzijn is creatief en creativiteit is niet nadoen. Overeenkomsten kunnen toevallig of eclectisch zijn.

Mythen helpen om de sluier van onwetendheid te verhelderen. Bijvoorbeeld, de zon schijnt altijd en zij die niet blind zijn kunnen de zon altijd zien. Als er wolken voor komen, kan de zon verborgen zijn, maar als de wind de wolken wegblaast kan men de zon weer zien. Net zo zijn mythen als winden die de wolken van onwetendheid wegblazen zodat de waarheid weer duidelijk gezien kan worden. Realisatie is er al omdat het Zelf geen realisatie nodig heeft maar de wolken van onwetendheid moeten weggaan.

Deze mythen en vragen zijn niet nieuw. Dezelfde vragen en antwoorden worden allemaal steeds weer onderzocht in de loop van de tijd. Ieder mens vindt ze opnieuw, maar alleen vanwege de wolk in zijn ervaring. Mythen dragen een boodschap. De kwaliteiten die met de Goden geassocieerd worden zijn liefde, barmhartigheid, rechtvaardigheid, liefdadigheid, waarheid en gelukzaligheid, het redden van de zachtmoedigen, straffen van de demonen, en veiligheid en bescherming van de zwakkeren. Deze dingen zijn er voor ons om te leren en in de praktijk te brengen.

De essentie van alle mythen draait om de eenheid van God; sommige houden van vormloos - Nirguna - anderen geven de voorkeur aan Hem met een vorm en betrekken Hem in het toneelstuk van de Schepping. Dit is Saguna. Ze noemen Hem bij verschillende namen en kleden Hem al naar gelang hun cultuur. De wijzen kijken naar eenheid, de dichters kijken gewoonlijk naar beschrijvende glorie. De gewone man geniet van wat hij ook maar ontvangt via zijn familie traditie. Zeer weinigen houden van de waarheid van Zijn eenheid, bewuste vrijheid en gelukzalige onthechting. Het Absolute moet één zijn en kan geen twee zijn. Als er twee Absolutes zijn kan er nooit een besluit van Waarheid zijn en dualiteit zal altijd de overhand hebben. Er zal geen vrede zijn, geen rede, geen vrijheid en geen permanente gelukzaligheid. Elke visie of mythe zal onvolledig zijn, onscherp en dubbelzinnig. Overal zal onzekerheid regeren.

Overweeg het verhaal dat eerder werd verteld over twee kunstenaars. De twee beloofden om hetzelfde resultaat te produceren. De ene, de emotionele, ging gewoon voorstellingen schilderen. De andere, de rationele, maakte de muur eenvoudigweg schoon

als een spiegel, en verwijderde alle vlekken. Toen de scheidsmuur - de wolk - werd afgebroken, werd de echte schildering aan de andere kant precies weerspiegeld. Dit illustreert eenvoudig de eenheid van de creatieve kracht en alle soorten van mythen richten zich op het laten zien van de absolute eenheid van God. In een zuivere Antahkarana rijzen eenvoudige mythen op maar in een onzuivere Antahkarana worden ze rommelig.

M.A. Legt u alstublieft de vier gebruikte uitdrukkingen uit.

Z.H. Dat zijn:

Shruti. Ontvangen door mondelinge traditie. Het "In den beginne was het Woord", de Veda, de Kennis, de essentie van aloude traditie, niet-historische visies van de voorvaderen die we niet kennen.

Yukti. De rede en de logica waardoor men kan weten wat niet voor de hand liggend is, het metafysische.

Anubuthi. De ervaring van het individu, de directe zintuiglijke waarneming, empirische kennis, de zekere en primaire middelen van kennis.

Mahapurush. De wijze mens, grote ziel, heilige mens, de ziener, de dichter die alle drie hierboven gebruikt, en wezen van zuiver Ahankara, gebruikt zijn bewuste visie om nieuwe interpretaties en tijdige leiding te geven. Hij is een gerealiseerd mens.

Zij zijn allen geldige bewijsmiddelen. De Mahapurush doet het het meest gepast en overtuigend.

R.G. Ik heb een vraag van Alan Bray, een senior lid van de Society die lid is geweest sinds de tijd van Mr. Ouspensky: Wanneer men de leeftijd van 80 jaar heeft bereikt en gepensioneerd is, hoe zou men zich op de dood moeten voorbereiden?

Z.H. Als men niet bevrijd is is, is de dood enkel een verandering van vorm. Men zou de discipline zo veel mogelijk moeten volgen en zich zoveel mogelijk moeten terugtrekken van de wereld om de geest te wijden aan het herinneren van het Absolute en Zijn glorieuze handeling van het toneelstuk. Hoe minder wensen hoe beter. De enige noodzaak is het Absolute dat u heeft gekend. Houd niet vast aan de wereld. De reis zal gemakkelijk zijn.

Boodschap aan de Study Society

Met mijn zegeningen wens ik dat liefde mag blijven stromen bij allen die als discipelen en leiders deelnemen binnen de Society. Deze liefde zal voor kennis en verbinding van praktische aard zorgen om de organisatie levendig te houden. Blijf daarom verenigd en door elkaar te steunen, de plichten te handhaven voor het soepel laten lopen van de organisatie. Dat zal vooruitgang verzekeren en de zegeningen van wijze mensen voor zich winnen. Mijn hartelijke goede wensen voor allemaal om uw geesten te richten op de gevoelens en gedachten van Dr. Roles zodat de Society van voortdurende vooruitgang mag genieten.

शान्ति शान्ति शान्ति:

